

ת"פ 37431/09/16 - מדינת ישראל נגד דלאל אבו אלהווא

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 37431-09-16 מדינת ישראל נ' אבו
אלהווא (עציר)

בפני בעניין: כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד המאשימה
דלאל אבו אלהווא (עציר) ע"י ב"כ עו"ד
מוחמד מחמוד
הנאשמת

גזר דין

העובדות

1. הנאשמת הודתה במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון כתב האישום ללא הסכמה בעניין העונש. כתב האישום המתוקן כלל עבירות של מגע עם סוכן חוץ על פי סעיף 114(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977, פעולה ברכוש למטרות טרור לפי סעיף 8(א) וסעיף 9(א) לחוק איסור מימון טרור התשס"ה-2005 (להלן: חוק איסור מימון טרור), וכניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 5.4.15 נשרף ביתה של הנאשמת כתוצאה מקצר חשמלי. אחיה של הנאשמת, אימן חמידה, הוא אסיר בטחוני המרצה עונש מאסר באגף חמאס בבית הסוהר "אשל". אימן הפנה את הנאשמת לגורמים בחמאס שיוכלו לסייע לה כלכלית בהיותה אחות של אסיר חמאס. הנאשמת פנתה לשני פעילי חמאס, מחמוד קוואסמה ובסאם אבו סנינה, שניהם הורשעו בעבר ונדונו למאסרי עולם, שוחררו במסגרת עסקת שליט, גורשו מישראל ועוסקים בהעברות כספים לפעילי חמאס בירושלים ובאיו"ש. הנאשמת יצרה קשר עם קוואסמה ואבו סנינה, מספר פעמים, בשיחות טלפון ובמסרונים. במהלך החודשים ינואר עד יולי 2016 קיבלה הנאשמת מקוואסמה ומאבו סנינה סכומי כסף, חלקם עבורה ועבור משפחתה וחלקם לצורך הפקדה בחשבונות קנטינה של אסירי חמאס, בהתאם לרשימה שקיבלה. על פי כתב האישום קיבלה הנאשמת לצרכי משפחתה סכום של 3,000 דולר בחודש ינואר, וסכום נוסף של 2,500 דולר בחודש יולי, ובסך הכל 5,500 דולר לצורך שיפוץ ביתה. כמו כן קיבלה סכום של 11,000 ₪ בחודש ינואר וסכום של 22,000 ₪ בחודש מאי, ובסך הכל 33,000 ₪ (בסעיף 7 לכתב האישום המתוקן נכתב 43,000 ₪, ונראה כי מדובר בטעות) לצורך הפקדה בחשבונות קנטינה של אסירי חמאס.

את הסכום שקיבלה לצורך העברה הפקידה הנאשמת, בעצמה או באמצעות בני משפחתה ושכניה, בחשבונות

קנטינה של אסירי חמאס, בבנק הדואר. כל הפקדה היתה בסכום שבין 400 ל-600 ₪, והנאשמת קיבלה בגין כל הפקדה עמלה בסך 50 ₪. בסך הכל מפורטות בכתב האישום המתוקן 16 הפקדות שבוצעו במחצית הראשונה של שנת 2016, וכן מספר הפקדות נוספות שבוצעו באמצעות אנשים שזהותם אינם ידועה, בבנק הדואר.

נוסף על כל האמור, הנאשמת שהתה בישראל שלא כחוק, והיא מתגוררת דרך קבע בשכונת א-טור בירושלים ללא רשיון לישיבת ארעי או קבע בישראל.

טיעוני הצדדים

2. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על החומרה בעבירות שעברה הנאשמת, על כך שלצורך המלחמה בטרור גם כסף שהועבר לשימוש אזרחי הוא "נגוע", ועל כך שהשימוש בכסף לא היה למטרות צדקה אלא לתמיכה באסירי חמאס. היא התייחסה לתחכום שבמעשי הנאשמת, אשר הפקידה סכומים קטנים באמצעות אנשים שונים כדי שלא להיתפס. עוד טענה כי הנאשמת היא שפנתה ביוזמתה לחמאס ואף הסכימה לבצע שירות תמורת התמיכה הכספית, וכי המשקל שיש לייחס למצבה הכלכלי של הנאשמת מוגבל לנוכח בחירתה לבצע את העבירות.

התובעת הפנתה לפסקי דין: ע"פ 13881/13, **סלים ג'ועבה נ' מדינת ישראל** (2013); ע"פ 2730/08, **אכרם פראח נ' מדינת ישראל** (2008); ע"פ 3827/06, **פלוני נ' מדינת ישראל** (2007); ת"פ 8321-04-14, **מדינת ישראל נ' מדחת מוחמד** (2016). היא ביקשה לקבוע במקרה הנדון מתחם ענישה שבין שנתיים וחצי לארבע וחצי שנות מאסר, וטענה כי הנאשמת מצויה בשליש התחתון של המתחם, אך לא בתחתיתו, לנוכח הודאתה הבלתי שלמה העולה מתסקיר שירות המבחן. בנוסף ביקשה להטיל על הנאשמת קנס משמעותי ביותר, חרף מצבה הכלכלי, וכן לחלט שני מכשירי טלפון שנמצאו ברשותה.

ב"כ הנאשמת טען כי הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה דנה בנסיבות חמורות בהרבה ואינה רלוונטית לנאשמת שבפני מבחינת היקף העבירות, חומרתן ונסיבותיה האישיות של הנאשמת. הוא ציין כי הנאשמת אם לשישה ילדים, ביתה נשרף והיא נזקקה לעזרה. לטענתו המעורבים האחרים ניצלו את מצוקתה של הנאשמת שביקשה את עזרתם.

עוד טען הסניגור כי המעשים שעשתה הנאשמת, העברת הכסף לקנטינה של האסירים, אינם אסורים כשלעצמם, וכי ניתן היה לבצע אותה ללא עזרת הנאשמת, באמצעות הצלב האדום או בדרך אחרת. לעניין המגע עם סוכן חוץ הפנה הסניגור לפסק הדין בת"פ 27024-08-15, **מדינת ישראל נ' פארס שרית** (2016), שם הורשע הנאשם בניסיון להצטרף להתארגנות בלתי מותרת, לאחר שניסה להצטרף לכוחות דאע"ש בסוריה ולצורך כך ביצע פעולות רבות ומשמעותיות, כולל טיסה מארצות הברית דרך מספר יעדים שונים ועד תורכיה. באותו מקרה, שנסיבותיו חמורות בהרבה, נגזר על הנאשם בהסכמה עונש של 15 חודשי מאסר. לטענת ב"כ הנאשמת מתחם הענישה נע בין 7 לבין 18 חודשי מאסר בפועל, והנאשמת מצויה בתחתיתו.

שירות המבחן הגיש תסקיר אודות הנאשמת. התסקיר התייחס למצבה המשפחתי של הנאשמת, אם לשישה ילדים. על פי התסקיר, הנאשמת התקשתה לבחון את התנהלותה באופן ביקורתי וניתן היה להתרשם מקשייה, נוכח המחיר המשפחתי של מעשיה וההכרה בחומרת מצבה המשפטי. בשל קושי בשיתוף הפעולה, חומרת העבירות והענישה הצפויה, קצין המבחן נמנע מהמלצה שיקומית.

מתחם העונש ההולם

3. בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי הצורך להילחם במעשי הטרור ובארגוני הטרור כולל לא רק את פעילותם הצבאית של ארגונים אלה, וכי **"פעילות נרחבת זו של ארגוני הטרור מותנית בראש ובראשונה בקיומה של תשתית כלכלית איתנה ומבוססת ושימוש במערכות פיננסיות שיעמדו לרשות ארגוני הטרור למימון פעילותם"**. על מנת לענות על צורך זה נחקק **חוק איסור מימון טרור**, המגדיר כעבירות **"שורה של פעולות המשמשות בהנעת מכונת הכספים של הטרור ומעניק כלים - מינהליים ושיפוטניים - בידי הרשויות נגד מימון הטרור.... החוק מבטא גישה עדכנית למאבק בטרור, גישה מקיפה וכוללת הרואה בחומרה גם פעילות התומכת בטרור על דרך מימונו"** (כל הציטוטים מפסק הדין **פלוני הנ"ל**, פסקה 9. וראו גם: ע"פ 1784/14, **אשרף עאשור נ' מדינת ישראל**; ע"פ 1316/16, **מאלכ ח'טיב נ' מדינת ישראל, ועוד**). החוק אוסר, איפוא, לא רק את הפעילות הצבאית, מעשי הטרור עצמם, אלא את המעגלים הרחבים יותר של מימון הטרור, כמו גם פעילות חברתית ותרבותית המבוצעת תחת חסותם של ארגוני טרור.

בהתאם לגישה זו, העבירות בהן הורשעה הנאשמת שבפני נועדו להגן על הציבור מפני מעשי טרור במובנם הרחב, הכוללים גם פעולות כלכליות.

4. אציין כבר עתה, כי על אף החומרה שיש לייחס לעבירות שיש בהן תמיכה כלכלית בארגוני הטרור, אני סבורה שבמקרה זה עמדתה העונשית של המאשימה מחמירה יתר על המידה, כפי שניתן ללמוד מפסקי הדין אליהם הפנתה ב"כ המאשימה עצמה:

פסה"ד הנ"ל בעניין **אכרם פראח** - המערער נדון לארבעים חודשי מאסר לאחר שהורשע בעבירות שכללו ניהול קשרים קבועים במשך שנים רבות עם מוסדות כספיים שתמכו בטרור, כולל נסיעה לסעודיה, העברת הכסף בדרכים סמויות דרך ירדן כדי להקשות את גילוי ההעברות, תוך שהמערער יודע שהוא מעורב בהעברת כספי טרור לפעילים בארגון טרור. הערעור נדחה.

פסה"ד הנ"ל בעניין **סלים ג'ועבה** - המערער נדון לארבע שנות מאסר בפועל לאחר שהורשע בכתב אישום שמנה שלושה אישומים וחמש עבירות של פעולה ברכוש למטרת טרור. בית המשפט המחוזי קבע מתחם שבין שנה וחצי לארבע שנות מאסר על כל עבירה, בהתחשב בחומרת העבירה ובסכומים הכספיים הניכרים שהועברו בכל פעם לצורך קידום מטרותיו ופעילותו של ארגון חמאס. מדובר היה בהעברת סכומים של 100,000 ₪ בכל אירוע. באישום הרביעי בו הועבר סכום של 40,000 ₪ "בלבד", אולם הכסף שימש להכנסת טלפונים ניידים לאסירים ביטחוניים בכלא. למערער עבר פלילי הכולל עבירות ביטחון חמורות, והוא שוחרר ממאסר זמן קצר לפני ביצוע העבירות הנ"ל, לאחר שנדון לתקופת מאסר של תשע עשרה שנים וריצה בפועל שבע עשרה מתוכן. הערעור נדחה, תוך שבית המשפט ציין, בסיפא לפסק הדין, כי **"עובדה אחת הנוגעת למערער מקנה למעשיו מימד של חומרה שאינו מצדיק התערבות בעונש שהוטל עליו. המערער ביצע את העבירות זמן קצר לאחר ששוחרר מאסר של 17 שנים. הדבר מלמד, כפי שקבע ביתה משפט המחוזי, על היותו מסוכן לשלום הציבור"**. מכלל הן אתה שומע לאו, כך שאלמלא עובדה מהותית זו היה מקום להפחית במידה ניכרת את עונשו של המערער. זאת ועוד, בסעיף 6 לפסק הדין בערעור התייחס בית המשפט לטענה שהנאשם סבר שהכסף שהעביר מיועד לקנטינה כטענת הגנה המביאה להקלה בעונש, אם כי דחה את האפשרות להעלות את הטענה לראשונה בערעור. בענייננו אין חולק על עובדה זו.

פסק הדין הנ"ל בעניין **פלוני** - המערער נדון לארבע שנות מאסר לאחר שהורשע בביצוע שירות עבור התאחדות בלתי מותרת, בכך שהעביר כסף ממדינות שונות אל מפקד הזרוע הצבאית של חמאס באזור חאן יונס, במספר רב של הזדמנויות ובסכום כולל של כ-200,000 דולר. בבית המשפט המחוזי נקבע כי המערער איפשר במעשיו לארגון החמאס לבצע פעולות טרור שנועדו לפגוע באזרחי ישראל ותושביה, וכי המערער לא היה חוליה שולית בשרשרת הטרור. בית המשפט העליון דחה את הערעור, והתייחס לצורך להילחם במימון הטרור כחלק מהותי של המלחמה בטרור.

פסק הדין הנ"ל בעניין **מדת מוחמד** - הנאשמים הורשעו לאחר ניהול הוכחות בעבירות של מגע עם סוכן חוץ, מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, ונאשם 1 גם בפעולה ברכוש למימון טרור, עשרות עבירות בכל עבירה. שני הנאשמים היו עורכי דין וניצלו את מעמדם המיוחד להעברת אגרות לאסירים ביטחוניים של חמאס מטעם הארגון. בנוסף עסק הנאשם בהעברת כספי חמאס. העבירות בוצעו באמצעות משרד אורחי דין שנוהל על ידי נאשם 1 וגם נאשמת 2 עבדה בו. נקבע כי מעשי הנאשמים לא היו בתחום האזרחי בלבד, והם סייעו לארגון החמאס גם בהמרדת האסירים הביטחוניים ושיבוש החיים בתוך הכלא, ואף בעבירות ביטחון של ממש. לאור חומרת העבירות, ריבוי המקרים ומשך התקופה נקבעו מתחמים שבין חמש לשמונה שנות מאסר בפועל לנאשם 1 ובין שנתיים לארבע שנים לנאשמת 2. לנאשם 1 עבר מכביד בשורה של עבירות ביטחון, והוא נדון לשבע שנות מאסר והפעלת מאסר על תנאי למשך שנה נוספת. גם לנאשמת 2 הרשעות קודמות, והיא נדונה לשלוש שנות מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי לשנה נוספת.

ופסקי דין נוספים:

ע"פ 7368/12, **אגבריה מוחמד נ' מדינת ישראל** (2013) - המערער העביר כסף מעזה לאסירים ביטחוניים לשעבר ולמשפחות אסירים, כפיצוי על ישיבתם בכלא. מדובר במספר רב של פעמים, בסכום של לפחות 150,000 דולר. נקבע כי מניעיו של המערער היו מניעים כלכליים טהורים, אולם בשל הצורך בהרתעת הרבים הוא נדון לשלושים ושישה חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון לא התערב בעונש, שכן אין בו סטיה ממדיניות הענישה, אם כי העונש נוטה לצד הגבוה.

ע"פ 44/12, **פארס אלשאער נ' מדינת ישראל** (2012) - המערער הורשע ברכוש למטרות טרור, נדון לשנת מאסר וערעורו נדחה. מדובר בשלושה מקרים של העברת סכומים קטנים של 500 דולר בכל פעם, אולם למערער עבר פלילי כולל עבירות ביטחוניות חמורות שבגינן ריצה שמונה שנות מאסר.

5. בכל פסקי הדין שהובאו לעיל, העובדות חמורות בהרבה מעובדות המקרה שבפני. כך, בכל המקרים מלבד עניין אלעאשר, סכומי הכסף שהועברו גדולים בהרבה מהסכומים שבכתב האישום שבפני. ברובם של המקרים הכסף שימש, לפחות בחלקו, למטרות צבאיות או כאלה שאינן כלכליות בלבד. חלק מהמקרים כללו מספר גדול של העברות, ולעיתים על פני תקופה ארוכה של שנים. חלק ניכר מהנאשמים היו בעלי עבר פלילי, לעיתים חמור במיוחד. חלקם ביצעו גם עבירות נוספות, או ניצלו מעמד מיוחד (עורכי דין).

הנאשמת שבפני קיבלה כסף מארגון חמאס לצרכיה האישיים, לאחר שביתה נשרף, וכן העבירה כסף מארגון חמאס לאסירי הארגון הכלואים בישראל. הכסף הועבר באמצעות בנק הדואר לחשבון הקנטינה של האסירים, כך שנועד לשמש רק לצרכים אישיים של האסירים, מזון, מוצרי הגיינה וכדומה, ולא יכול היה לשמש למטרות

צבאיות או חברתיות של ארגוני הטרור. מדובר, איפוא, במעשים המצויים ברף התחתון של החומרה מבחינת ייעוד הכסף והשימוש שנעשה בו.

פסק הדין שנסיבותיו הן הדומות ביותר למקרה שבפני הוא בעניין אלעאשר, אשר נדון לשנת מאסר אחת. שם מספר האירועים וסכומי הכסף קטנים לעומת כתב האישום שבפני, אולם כנגד זאת למערער עבר פלילי מכביד מאד.

לנוכח כל האמור אני סבורה שמתחם הענישה ההולם במקרה זה נע בין שנה אחת לבין שלוש שנות מאסר.

העונש הראוי במקרה זה

6. לנאשמת שבפני אין הרשעות קודמות. היא הודתה, חסכה זמן והכירה באחריות למעשיה. המאשימה טענה כי התסקיר מצביע על נטילת אחריות חלקית בלבד, אולם להבנתי התסקיר מצביע בעיקר על מצוקה, והקושי בשיתוף הפעולה מצד הנאשמת נבע מבכי והצפה רגשית. התסקיר מתאר את יחסה של הנאשמת לביצוע העבירה, המתואר כחוסר אונים, העדר שיקול דעת וחוסר מודעות לאיסור ולחומרה שבמעשיה. לא מצאתי בתסקיר הסתייגות של הנאשמת מהודאתה בבית המשפט, ועל כן יש לראותה כמי שהודתה ונטלה אחריות מלאה.

הנאשמת היתה מודעת, אמנם, לכך שהיא מעבירה כספי ארגון טרור, אולם היא פנתה לגורמי חמאס רק לאחר שריפת ביתה, ולא קודם לכן, כך שהמניע למעשיה היה המצוקה הכלכלית הקשה. למעשה, על אף שהסכימה לבצע את העבירות, מצוקתה של הנאשמת נוצלה על ידי אנשי חמאס. העבירות בוצעו ללא תחכום מיוחד או אמצעים מיוחדים.

הנאשמת אם לשישה ילדים, חלקם פעוטים, כך שניתוקה מביתה וממשפחתה מקשים הן עליה והן על ילדיה ובני משפחתה.

בנסיבות אלו אני סבורה שהעונש הראוי במקרה זה הוא ברף התחתון של מתחם הענישה. עוד אני סבורה כי יש מקום גם להטלת קנס כספי, על אף מצבה של הנאשמת, שכן הרקע לביצוע העבירות היה כלכלי, וענישה כזו מהווה גורם מרתיע ומשמעותי, גם אם אין בו שלילת חירות.

לאור כל האמור אני דנה את הנאשמת לעונש כדלקמן:

1. מאסר בפועל למשך שנה אחת בניכוי ימי מעצרה של הנאשמת.
2. מאסר על תנאי לשישה חודשים למשך שלוש שנים על העבירות בהן הורשעה הנאשמת, ועל כל עבירה על חוק איסור מימון טרור.
3. קנס בסך ₪ 10,000 שישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.4.17.
4. שני מכשירי טלפון שנתפסו אצל הנאשמת ושימשו לביצוע העבירות יחולטו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג שבט תשע"ז, 09 פברואר 2017, בנוכחות הצדדים.